

Sepse Perëndia është i mirë?

Nëse njeriu është i pabesë, Perëndia mbetet besnik. Nëse njeriu nuk mbështetet në nuk do të jetë i falur, por Perëndia mbetet e mirë. Perëndia nuk mund të mohojë vetveten, Ai është i pandryshueshëm. Si mund të jetë kjo? Perëndia mbetet “e mirë” edhe kur ai ndëshkon shkelësit? Yup! Bibla është kategorik: “Çdo dhuratë e mirë dhe çdo dhuratë e përsosur vjen prej së larti dhe zbret nga Ati i dritave, me të cilët nuk ka variacion apo hije ndryshimi” (Jakobi 1:17); “Sepse unë jam Zoti, nuk ndryshoj; prandaj ju, o bij të Jakobit, nuk jeni konsumuar” (Malakia 3: 6).

Sepse Perëndia është i mirë?

“Lëvdoni Zotin, sepse ai është i mirë, sepse mirësia e tij vazhdon përjetë” (Ps 136: 1)

Paraqitje

Perëndia është i mirë! Ky është pozicioni i Shkrimit.

Përveç kallëzues ‘të mirë’, Perëndia është përshkruar si një që mban falje dhe plot mirësi për të gjithë ata që thërrasin Atij “Sepse ti, o Zot, je i mirë dhe i gatshëm të falësh, dhe tregon mirësi të madhe ndaj gjithë që thërrasë ty “(Psalmi 86: 5).

Po për ata që nuk i thërrasin Perëndisë? Perëndia është i mirë? Po, Perëndia është i mirë! Bibla tregon se, nëse njeriu është i pabesë, ai mbetet besnik, prandaj, Perëndia është i mirë, madje edhe kur njeriu nuk do të bërtas “Nëse jemi të pabesë, ai mbetet besnik, sepse ai nuk mund të mohojë vetveten” (2 Timoteut 2:13).

Nëse njeriu është i pabesë, Perëndia mbetet besnik. Nëse njeriu nuk mbështetet në nuk do të jetë i falur, por Perëndia mbetet e mirë. Perëndia nuk mund të mohojë vetveten, Ai është i pandryshueshëm. Si mund të jetë kjo? Perëndia mbetet “e mirë” edhe kur ai ndëshkon shkelësit? Yup! Bibla është kategorik: “Çdo dhuratë e mirë dhe çdo dhuratë e përsosur vjen prej së larti dhe zbret nga Ati i dritave, me të cilët nuk ka variacion apo hije ndryshimi” (Jakobi 1:17); “Sepse unë jam Zoti, nuk ndryshoj; prandaj ju, o bij të Jakobit, nuk jeni konsumuar” (Malakia 3: 6).

Perëndia do të mbetet “e mirë” edhe kur derdhje zemërimin e tij mbi të papenduarve? Si mund të ketë kaq shumë vuajtje në njerëzimit dhe Perëndia të mbetet i mirë? Ju mund të pajtojë Perëndinë ‘gjithëfuqishëm’ dhe ‘të mirë’ me problemin e paraqitur nga filozofia e ekzistencës së keqes?

Disa e konsiderojnë këto çështje si një problem teologjik i përmasave të mëdha, megjithatë, problemi nuk është në Perëndinë, por, mbi të kuptuarit e shumtë, të cilët u përpoqën të bashkojnë filozofinë me teologjinë.

Perëndia është i mirë

Perëndia është Perëndia, që është, i gjithëfuqishëm, i gjithëdijshtëm dhe i gjithëpranishëm. Ne na është thënë edhe në Bibël që Perëndia është Zoti dhe Sunduesi i vetëm dhe Atë, King, etj

Por çfarë nënkuptohet me ‘i mirë’ kur ne lexojmë: “Zoti është i mirë”?

Reagimi i parë Lexuesi i interesuar të dinë kuptimin e vërtetë të termit është të kërkojë një fjalor dhe të bëjë leximin e mëposhtme: “e mirë – adj. – 1. Kjo është si ajo duhet të jetë, ose se si unë duhet të jetë; 2. Çfarë është mirësi; 3. shkathtë, e drejtë e askujt; 4. Worker; 5. favorshme; 6. Fitim, 7. mprehtë, funny; 8. përputhje detyrat e tyre; 9. I sigurt, të ngurta; 10. rregullt, Normal; 11. E përshtatshme. –

S. m. – 12. Good Man ”

Cila nga këto predicates zbatohet për Perëndinë kur ne lexojmë ‘Zoti është i mirë “? Mbiemra të listuara më sipër janë të gjitha të rëndësishme për botëkuptimin e njeriut të kohës sonë, foto të njeriut modern. Për njeriu modern ‘i mirë’ i referohet një virtyt personal, disponimi i përhershëm i një personi nuk të bëjnë të keqen, mirëdashës.

Por ky ishte botëkuptimi Psalmisti David, kur i tha: “Zoti është i mirë”?

Edhe pse mbretërimi i Davidit është klasifikuar si teokratik, në shoqëritë e tij të kohës ishin të strukturuar dhe të kultivohet një kulturë me parimin aristokratike, sepse aty ishte një distancë e madhe në mes të mbretit dhe subjektet e tij. Në marrëdhëniet shoqërore, ka pasur një hendek i madh midis zotit dhe robit, shoqëritë aristokrate shumë dukuri.

Në përgjithësi, aristokracia (αριστοκρατία grek i άριστος (ARISTOS), më të mirë, dhe κράτος (kratos), të energjisë, të shtetit), lexoj ‘fuqinë e më të mirë’, që është, kjo është një formë e qeverisjes në të cilin një grup Takimesh kontrollon pushtetin politik, dhe qytet-shtetet e shembullit të statusit Spartans sunduar nga një aristokracisë.

Përcaktim i tillë “fuqia e më të mirë” na kujton se, në antikitet, aristokratët ishim të caktuar ‘më i mirë’, ‘e mirë’, ‘ti’, ‘ndryshe’, ‘zgjedhur’.

I mirë? Yup!Termi grek i përkthyer “e mirë” është άγαθός (agathos), me origjinë nga një tjetër që korrespondon me rrënjë noun Arete “... përmbajtur në vetvete kombinimin e fisnikërisë dhe aftësitë ushtarake (...) pothuajse kurrë nuk kanë kuptim më vonë e ‘i mirë ‘, si Arete nuk ka virtytin moral “Jaeger, Werner, Paideia, Formimi i njeri përkthimit Greqisht Arthur M. Parreira, Londër: .. Ed Martins Fontes, 2003. Page 27;

“Pronar dhe Arete ishin të bashkuar në mënyrë të pandashme. Fjala rrënjë është i njëjtë: ἀριστος, kulm i shquar dhe i zgjedhur... “Po aty, fq 26..

Kushti pronari ishte i përsosur nga një pikëpamja funksionale, që është, në mungesë të nuancë moral që shoqëria jonë është përdorur dhe vlerëson, në mënyrë që gjendja të mbahet marrëdhënie e brendshme ndaj idesë së mirë.

Friedrich Nietzsche në veprën e tij *“gjenealogjinë e moralit ‘, e bëri vërejtjen e mëposhtme:”... që do të thotë saktësisht, nga një pikë etimologjike e parë, përcaktimet për ‘ mirë ‘shpikur nga gjuhë të ndryshme? Unë pastaj e kuptova se atam të gjithë i referohen të njëjtës transformimit konceptuale – që, kudo, ‘fisnike’, ‘aristokratik’ në kuptimin social, është koncept themelor nga i cili zhvillohen detyrimisht ‘e mirë’, të ‘shpirtërisht fisnik ‘,’ aristokratik ‘nga’ shpirtëror i lindur ‘,’ shpirtërisht të privilegjuar ‘: a zhvillimit cila gjithmonë shkon paralel me atë që bën tjetër’ i thjeshtë ‘,’ përbashkët ‘,’ ulët ‘është shndërrohen më në fund’ të keq* “Nietzsche Friedrich, Gjenealogji moral – Një polemikë, Translation Paulo César de Souza, Sao Paulo: Companhia das Letras, 2009. Page 18 ..

Përkthejnë agathos fjalë greke për ‘mirë’ për shkak të transformimit të kuptimit gjatë shekujve rrëzon idenë se paraqet Bibla, për fjalën greke ‘agathos’ për shkak të kontekstit biblik në të cilën vepron, duhet të përkthehet si ‘fisnik ‘sepse rrënja etimologjike e fjalës’ agathos ‘atë që është, i cili ka realitet, çfarë është e vërtetë, e vërtetë’ do të thotë. Sa i përket afatit, Nietzsche pohon se edhe në lidhje me një ndryshim subjektiv, termi do të thotë ‘i vërtetë sa i vërtetë’.Termi është përdorur për të kryer moton e fisnikërisë, për të dalluar fisnik i njeriut të përbashkët, gënjeshhtar (Jaeger, Paideia, f. 19).

Cili është kuptimi i ‘vërtetë’ kur ajo thotë: “Në asnjë mënyrë; gjithmonë qoftë Perëndia i vërtetë dhe çdo njeri

gënjeshtar; siç është shkruar: 'Që ti të shfajësohesh në fjalët e tua dhe të ngadhënjesh kur ti je i gjykuar "(Romakëve 3: 4). Ose, çfarë është kuptimi i 'gënjeshtar'? Në këtë varg, me kuptimin e 'vërtetë' dhe 'gënjeshtar' konotacion vet moral? I referohet karakterit të individit? Ju lutemi Shënim:

"Dhe shërbëtorët dolën nëpër rrugë, mbledhën të gjithë ata që gjetën, të këqij dhe të mirë, dhe vendi i dasmës u mbush me të ftuar" (Mt 22:10);

Si për të interpretuar atë shëmbëlltyrë? E keqe dhe e mirë se skllëverit sjellë urdhërat e zotit të tij ka ngjyresa morale? A Jo! Në tekst, i keq dhe i mirë e ka ndjenjën e 'ndyrë' dhe 'fisnike', 'e vogël' dhe 'i madh', për Zotin e shëmbëlltyrën nuk tregohet i anshëm.

"Ai e bën diellin e tij të ngrihet mbi të mirët dhe të këqijtë, dhe bën të bjerë shi mbi të drejtët dhe të padrejtët" (Mateu 05:45).

Në Predikimin në Mal, i cili në kuptimin e mirë dhe e keqe? Tani ne e dimë se Perëndia nuk tregohet i anshëm, dhe se dielli ngrihet mbi fisnikët dhe zakonshëm, vetëm dhe i padrejtë, kështu që kuptimi i fjalëve 'të këqija' dhe 'të mirë' nuk mund të interpretohet në një kuptim moral.

"Trupi është llambë e syve; kështu që në qoftë se syri yt është i shëndoshë, gjithë trupi yt do të jenë të lehta; Por në qoftë se syri yt është i keq, trupi juaj është në errësirë "(Mt 6:22 -23).

Sytë mund të jenë moralisht i keq apo i mirë? Ose ndjenja e 'keq' dhe 'i mirë' i referohet idesë së thjeshtë, e zakonshme, të kundërta me idenë e mirë, janë fisnike? Komentatori Barclay rekomandon përkthejnë 'e mirë' nga bujar, megjithatë, nuk është përkthim i saktë, sepse ideja e bujar i referohet bujarinë me të mëdhenjve të bëni çdo gjë që ata donin me atë që i përkiste atyre "*Për një më besnik në tekstin origjinal ne të përkthehet këtu bujar në vend të mirë apo të thjeshtë.*

Jezusi vlerëson syrin bujare “Barclay, William, Komentari në Dhiatën e Re. P. 264.

Prandaj, në vijim pasazh:

“A nuk më lejohet të bëj atë që ju doni simes? Apo bëhesh syllig, sepse unë Jam i mirë?” (Mt 20:15)

Duke pasur parasysh bujarinë me të cilën ishte vetë ‘mirë’ të bëjë që e panë të arsyeshme me atë që i përkiste tyre, fisnike punëtorët interesuara qortim që censuruar aktin e tij. Sipas mendimit të njeriut të kohës sonë, sjellja e punëdhënësit është një despautério sepse ai barazohet punëtorë të japë të njëjtën pagë të gjithë pa lidhje me kohën e punës së secilit, megjithatë, sipas vizionit të njeriut në kohën e Krishtitdespautério lind kur njeriu i zakonshëm sfidon bujarinë me të fisnik “Për tre gjëra e turbullojnë tokën; dhe katër që nuk mund të durojë: një shërbëtor kur bëhet mbret, dhe budalla që ka bukë me bollëk, Një grua të urreyer kur ajo është e martuar; dhe një shërbëtore që i zë vendin zonjës “(Fjalët e Urta 30:21 -23).

Jaeger analizuar poezi e Theognis, regjistrohen: *“poet këshillon për të shmangur marrëveshje me keq (Kakoi), në të cilën poeti i përfshin të gjithë ata që nuk i përkasin një lindje fisnike; nga Ana tjetër, gjithashtu, fisnike (agathos) gjenden vetëm në mesin e kolegëve të tyre “(Jaeger, Paideia, 244).*

Kur bën analizën e teksteve biblike, nuk duhet të jetë i kufizuar për të përdorur vetëm kuptimin se kushtet kanë sot, në sajë të dizajnit që shoqëria jonë të shtypura në terma të caktuara.

Gjithashtu, kur ne lexojmë disa terma në Shkrimin e Shenjtë, ne duhet të kuptojmë ato me sytë e shoqërisë në atë kohë, dhe ikin nga pikëpamje botërore hartuar nga parimet filozofike të kohës, për çështje që filozofët e kohës spekuluar kishte asnjë efekt, as edhenjeri i kësaj kompanie, ishte dikur fushë e

ontologjike, deri tani nga dizajni sociokulturor e shkrimtarëve të Biblës.

Ndërsa shoqëria përkufizuar gjërat në aspektin funksional, filozofët si Platoni, filluan të bëjnë pyetje në lidhje me natyrën e qenies, e realitetit, i ekzistencës së qenieve dhe pyetje metafizike, dhe njohuri që janë prodhuar në atë kohë, kishte një barrë morale dhe etika, e cila nuk ishte përjetuar ende nga shoqëria.

Jaeger pohon se 'Arete' termat dhe 'i mirë' në Greqinë e lashtë, nuk kishte asnjë domethënie e virtytit moral, pra në pyetjen: Kur këto terma janë përdorur tani me konotacion moral? Kur filozofët si Sokrati dhe Platoni, përmes spekulimeve të dijes dhe shkencës, filozofia fituar një rend moral për shkak se ajo është një shkencë që spekulon aspekte dhe problemet e rendit ontologjik.

Ndërsa në Sokrati spekulime ishte i kufizuar në çështjet ontologjike dhe morale, Platoni u përfshinë në rrugën e metafizikës dhe kozmologji. Në Platonit lulëzoi një filozofi humaniste, fetare dhe moraliste. Ajo ka qenë në veprat e Platonit shumë të asaj që është shpallur nga spiritualists dhe nga katolikët, si idenë e rimishërimit dhe purgator.

'Mirë' që i caktuar fisnikët, u riemërua i mirë, bota ideale, botën e ideve. Materia e Platonit sjellë një revolucion të koncepteve, megjithatë, njerëzit e kohës së tij dhe gjeneratat e mëposhtme, nuk ka ndryshuar menjëherë në praktikën tuaj. Kur arriti Jezusi, koncept i tillë filozofik nuk ishte ende pjesë e popullit, veçanërisht ata të cilët përdorën Koine greqisht.

Problemi më i madh doli me filozofinë e zhvilluar nga priftërinjtë e para, të patristike. Kur liturgjitë, disiplina, zakonet, etj, grupohet koncepteve platonike krijuar dhe Socratic tha doktrinës së krishterë. Në shekullin e parë, ne shohim trendin të fortë moral dhe dogmatik këtë arsye, ndikimi i qartë i shprehive asketike.

Ju mund të merrni më keq? Yup! Rotterdam Erasmus përfshira Sokrati si martir para-kristian, prandaj ai iu lut, *“Sancte Sokrati, ORA pro Nobis!”* (Jaeger, Paideia, 493). Jaeger thekson se nga pseudobesim vendosur deri në Sokratit e armëve, sepse e shikonin në të sigurtë prirje shpirtërore (Po aty, f. 494). Po në lidhje Agustinit, i cili u bazuar në mendimet e Platonit?

Si Jezusi i mësoi veten të jetë rruga që të çon njeriun me Perëndinë, Krishterimi pa filozofisë platonike nevojën për të kufizuar nga kënaqësitë materiale, që propozon praktikën e një mënyrë jetese të thjeshtë, përpjekje për të kapur të praktikave të marra nga i virtytshëm në mënyrë që të marrin një natyrë shpirtërore madhe. Dai, shumë priftërinj u bashkua me idealin asketike, Duke besuar se pastrimi i trupit do të ndihmojë në pastrimin e shpirtit.

Prej atëherë e tutje, çdo herë që i referohet ndonjë Perëndisë si ‘i mirë’, teksti është e mbarsur me idenë e përsosmërisë morale, pa marrë parasysh faktin se Ai është Zot. Kjo është ku një numër pyetjesh lindin: në qoftë se Perëndia është i mirë, pse është atje e keqe?

Pyetje të tilla ka për qëllim të verbër njeri nuk të shohin të vërtetën. Si çështja e shejtanit në Eden theksoi përkeqësuar ndalim në dëm të lirisë së dhënë (Zanafilla 3: 1), pyetja: “në qoftë se Perëndia është i mirë, pse është atje e keqe ‘, jep të rritet në paradokse, në realitet, nuk kontradiktat e pretenduara janë rezultat i një keqlexim e Biblës dhe kontekstin e tij historik.

Qëllimi i këtij neni është që të demonstrojë se Perëndia është i mirë, pa marrë parasysh faktin se ai kursyer njerëzit e Ninivës ose jepem bërë Sodoma dhe Gomora me mijëra fëmijë të pafajshëm (Zanafilla 19:25; Gjn 4:11). Ngjarje të tilla nuk mischaracterize as karakterizojnë Perëndinë e Biblës si ‘i mirë’ ose ‘e keqe’.

Nuk ka asnjë të mirë, përveç një të vetmi Perëndi

[“Jezusi i tha: ” Përse më quan i mirë nuk ka asnjë e mirë, përveç një të është Perëndia?” \(Luka 18:19\)](#)

Kur Jezusi pohon kategorikisht: “Askush nuk është i mirë, përveç një, që është Perëndia”, u fokusua në prezantimin e një përgjigje ontologjike për problemin e së keqes? Pohimi “Askush nuk është i mirë, përveç një, që është Perëndia” i referohet një pyetjeje të rendit filozofik?

Unë nuk them! Jezusi nuk ishte Duke u përpjekur për të pyetjeve filozofike si natyra e qenies, realitetit të ekzistencës së dashur as të pyetjeve metafizike.

Por kur themi, “Perëndia është i mirë”, pyetja e parë e ngritur nga Ana e studentëve është: “Në qoftë se Perëndia është” i aftë për gjithçka ‘dhe’ të mirë, Dhe të vënë këtë pyetje në ‘, duke lejuar ekzistencën e së keqes dhe vuajtjes? “një pedestal si çështjen më të vështirë të historisë së teologjisë së krishterë.

A është e pranueshme për një të pranishëm jo të krishterë a paradoksale, siç është rasti i paradoks epikurian. Përse pranueshme? Sepse kush formuluar paradoksin në dijeni të natyrës së Perëndisë! Epikuri tha se Zoti dhe e keqja nuk mund të ekzistojë në qoftë se Perëndia është i gjithëdijshtëm, i gjithëfuqishëm dhe dashamirës, por vetë Perëndia thotë se është e njohni të mirën dhe të keqen [“Pastaj Zoti Perëndi tha: Ja, njeriu u bë si një prej nesh, Duke e ditur mirën dhe të keqen “\(Zanafilla 3:22\).](#)

Perëndia është Zot, fisnik, që është, i mirë dhe i njohni të mirën dhe të keqen, e Ai është Zoti i shpërbleftë të gjithë njerëzit, dhe të japë ato të mira dhe të keqen për të tjerët, të gjithë në varësi të cilët kërkonin “që do to shpaguajë secili sipas veprave të tij; domethënë: jeta e përjetshme për ata që Duke ngulmuar në Duke bërë kërkojnë lavdi, nder e pavdekësi; Por, indinjatë dhe zemërim ata që janë të

diskutueshme, i binden së vërtetës, por i binden padrejtësisë; Mundim dhe ankth mbi çdo shpirt njeriu që bën të keqen; çifut i parë dhe Grekut; Por lavdi, nder e paqe për të gjithë ata që bën të mirën; për të parë Judeun e pastaj Grekun; Sepse, te Perëndia, nuk ka tregohet i anshëm “(Romakëve 2: 6 -11).

Perëndia është Zoti, Zoti është i mirë dhe në të njëjtën kohë, ai është i sjellshëm dhe i ashpër “Ja, pra, mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë: për ata që u rrëzuan, dhe mirësinë ndaj teje, mirësia, në qoftë se ju vazhdoni në mirësinë e tij : përndryshe edhe ti do të ishe fshirë “(Romakëve 11:22), që është, ai është Perëndia që krijoi dënimin për shkelësit, kështu është thënë,” Unë formoj dritën dhe krijoj terrin, sjell mirëqënien , dhe krijoj fatkeqësinë unë, Zoti, i bëj të gjitha këto gjëra “(Is 45: 7).

Në atë kuptim Perëndia krijon të keqen? Në mënyrë që të ndëshkimit, drejtësisë, në mënyrë që reciprocates me mirësi të pastër dhe ngurtësi çoroditur “Zoti më ka dhënë sipas drejtësisë sime, sipas pastërtisë sime sytë e tij. Me mëshirshme, tregon beninje ju; me njeriun e drejtë ti do të të tregoj. Me pastër ju tregoni veten të pastër; por me e keqja ju tregon hard “(2 Samuelit 22:25 -27); “Me mëshirshëm ju njoftoj dashamirës, dhe me një njeri të drejtë Ti tregohesh i singertë” (Ps 18:25).

Ky ishte pozicioni i një master: “Në përgjigje, megjithatë, zoti i tij i tha: ” Ti Shërbëtor i mbrapshtë dhe përtac; ti e dije se unë korr atje ku nuk kam mbjellë dhe vjel aty ku nuk kam shpërndarë? Ju duhet pastaj i kanë dhënë paratë e mia të Këmbyesit, dhe kthimin do to kisha marrë minierë bashkë me përqindje “(Mateu 25:26 -27). Ata që janë shërbëtorë të mira, hir, për të keq, errësira e jashtme.

Ky është qëndrimi i Krishtit: “Kur të vijë Biri i njeriut në lavdinë e tij, me të gjithë engjëjt e shenjtë, atëherë do të ulet mbi fronin e lavdisë së vet: Dhe të gjithë kombet do të mblidhen para tij, dhe njëri nga tjetri ashtu si i ndan bariu

delet nga cjeptë (...) Dhe këto do të shkojnë në mundim të përjetshëm, dhe të drejtët në jetën e përjetshme “(Mateu 31-32 dhe 46).

Kur Jezusi i fton: “Ejani tek unë, o ju të gjithë të munduar dhe të rënduar, dhe unë do t’ju jap çlodhje. Merrni mbi vete zgjedhën time dhe mësoni nga unë, sepse unë Jam zemërbutë dhe i përrulur nga zemra; dhe ju do të gjeni prehje për shpirtrat tuaj. Për zgjedha ime është e lehtë dhe barra ime është e lehtë “(Mateu 11:28 -30), lojtar me pamje më të madhe do të shohim Krishtin si ‘i mirë’, ‘ti’, ‘fisnike’ dhe në të njëjtën kohë, dashamirës, për ata që i nënshtrohen Atij ata janë të dhënë një barrë të lehtë.

Në gatishmëri: “Unë krijoj të keqen”, kanë referenca për faktin se Perëndia e ka ngritur disa kombe fqinje si shufra e korigjimit, në mënyrë që të japin njerëzit e Izraelit kuptojnë nevojën për të kthyer (Isaia 1: 5), megjithatë, pavarësisht ndëshkuar popullin e Izraelit, Perëndia është i drejtë, dhe siç paralajmëroi, aplikuar dënimin përpara zemërimit.

Në një rast tjetër, përtej shpëtimit dhe mallkim, Perëndia do të t’i japë secilit sipas veprave të tij.

Kur Zoti e krijoi njeriun i dha atij fuqinë e vendimit. Si dhurata të Perëndisë janë të pakthyeshme, edhe pas mëkatit, njeriu vazhdoi në posedim të lirisë së tyre për të vendosur, sepse sundimi mbi tokë është dhënë për burrat. Tani kur Perëndia u bë njeri dhe u kthye fitimtar në qiell, e quajtur për: ajo është dhënë të gjithë pushtetin në qiell dhe në tokë!

Si njerëzit janë të lirë dhe të ushtrojë sundimin e tij mbi tokë, kush mund të bëjnë ata ju lutem. Nuk është një tjetër pikë, sa njeriu u bë si Perëndia të njihni të mirën dhe të keqen, gjithashtu ka aftësinë për të analizuar veprimet e shokëve të tij dhe të komunikojnë mirë dhe e keqe.

Problemi i së keqes lind kur një burrë humb sensin e

drejtësisë dhe do të bëjë të keqen për kënaqësi. Ideja e ndëshkimit është vendosur mënjatë, dhe individ që do të errësohet në kuptim hedh në praktikë të së keqes. Edhe pse unë e di se veprimet e individëve të tillë, Perëndia nuk ndërhy, për të gjithë njerëzit kur të futura në botë janë nën dënim dhe si Perëndi, e connoisseurs e mira dhe të këqija.

Por e mirë dhe e keqja janë prezantuar në Eden përmes një fryt, në mënyrë që të mirën dhe të keqen janë të pandashme. Mira dhe e keqja janë kompozime që jep aromë të frutave. Janë dy anët e të njëjtën monedhë.

Kuptimi këtë realitet? Kur një prind mëson një fëmijë dhe korigjon korigjim në disa aspekte ka pamjen e keqja, megjithatë, babai kërkon të mirën. Ka dikush duke i dhënë lëmoshë duket të jetë bërë mirë, megjithatë, një akt i tillë përjetëson mjerimin e atyre që jetojnë në lëmoshë, e cila në realitet është e keqe. Shembuj të tillë tregojnë se e mira dhe e keqja janë të pandashme.

Sipas Biblës, drejtësia e Perëndisë nuk është i ngadalshëm dhe jo përplasje, sepse drejtësia e Perëndisë ishte operuar gjatë shkeljes së parë dhe në mënyrë që të gjithë njerëzit janë dënuar, pavarësisht nga veprimet e tyre. Megjithatë, në lidhje me veprimet e përditshme, Perëndia do të kërkoj llogari çdo njeri, qoftë vetëm apo i padrejtë, dhe në këtë drejtim nuk ka asnjë anësi. Për vetëm një llogari të tillë do të caktohet për selinë e gjykatës së Krishtit, dhe me të padrejtë, e Bardhë Arshit të Madh.

Apostulli Pal paralajmëroi të krishterët që nuk ju lejojnë të mbajë për arsye filozofike deri Por çfarë tjetër ne gjejmë në teologji, nëse bashkëkohor apo klasik, janë çështje sipas elementeve të botës "Kini kujdes se mos ndokush ju mashtrojnë me anë të filozofisë dhe me mashtrime të kota, sipas traditës së njerëzve, sipas elementeve të botës dhe jo sipas Krishtit "(Kolosianëve 2: 8).

Pse përzihem në filozofi, shumë të krishterë pretendojnë se këto çështje janë afetas që beson në gjithëpushtetshëm dhe i dashur Perëndinë “Të thuash të drejtën, mjerimi njerëzor, apo e keqe në të gjitha format e saj është një problem vetëm për personin që beson në Perëndia i vetëm, të gjithë-fuqishme dhe të gjithë të dashur “Anderson, Francis I. cituar Luiz Sayão në ‘në qoftë se Perëndia është e mirë, pse është atje keqja?’ send në dispozicion në web.

Ajo që ne shohim është se ka shumë teologë të cilët janë mbrojtësit e Perëndisë, por në dijeni të fjalës së tij. Më keq, ndërsa armët e krishterë duhet të kufizohet në fjalën e Perëndisë për shkak se ajo është në gjendje për të shkatërruar fortesat dijetarët e tilla janë në posedim të armëve të ofruara nga bota “[sepse armët e luftës sonë nuk janë prej mishi, por të fuqishme në Perëndia për të tërhequr poshtë fortesat](#) “(2 Korintasve 10: 4; 2 Korintasve 6: 7; Romakëve 13:12).

Me vizionin e paqartë për shkak të printime moderne, disa përkthyes të ishin të detyruar të përdorin termin ‘i mirë’ në vend të ‘fisnik’. Ndrysho ‘fisnik’ për të ‘mirë’ të mërzhitur idenë e tekstit. Hidhni rrënjë etimologjike e termit ‘agathos’, që do të thotë ‘një që është, i cili ka realitet, çfarë është e vërtetë, e vërtetë’, solli dëme për të kuptuar tekstin.

Kur themi se Zoti është Noble, Sir, Mirë, ne jemi shprehur zotërinë e Perëndisë dhe dorëzimit tonë ndaj Tij. Perëndia është unë jam, që është, që ka realitetin, që është i vërtetë, i vërtetë, koncepti superior me atë të gjetur në fjalorë tona. Nëpërmjet këtij koncepti shumë të gjata ‘agathos’ të, koncepti, ideja, nga fraza ‘Perëndia është i mirë’ transmutes dhe transmeton një kuptim të veçantë.

Kur kemi parasysh se Zoti është i mirë, fisnik, i shquar, Zot, Ati, nuk ka asnjë kontradiktë ndërmjet ashpërsia dhe mirësi “[Ja, pra, mirësinë dhe rreptësinë e Perëndisë: mbi ata që u](#)

rrëzuan, por ndaj jush, mirësia, në qoftë se ju vazhdoni në mirësi, përndryshe edhe ti do të ishe fshirë “(Romakëve 11:22).

Perëndia është i ashpër dhe dashamirës për shkak të jetë fisnik, superior, apo i mirë, i cili përjashton çdo lloj paradoksi midis Zoti është i mirë dhe nuk ka vuajtje në botë.

Nëse teologët gjatë shekujve kanë injoruar rrënjë etimologjike e termit ‘agathos’, ne jemi të majtë me pyetjen: çfarë kanë bërë me ‘Agape’ termit, fjala greke për dashuri?